

Ilmastoterapia 5 - harrastukset

Pekka: Anna, missä tunnelmissa tänään?

Anna: Olen viime päivinä ajatellut lumilautailua. On aina vaikea aloittaa kausi, koska lumilautailu on harrastuksissani aika ilmastosyöppö.

Pekka: Mikä siinä on ilmastosyöppöä? Kuvittelisin, että jos mennään painovoiman avulla alas mäkeä, se ei ehkä ole pahimmasta päästä?

Anna: Laskettelu ja lumilautailu ovat tosi materialistisia lajeja. Luonnonvaroja kuluu älyttömästi, kun tehdään vaikka yksi lumilauta, kaikki erityisvarusteet, lasit, kengät, omat talvivaatteet. Sillä tasolla millä itse olen laskenut, niin kyllä se lauta menee vaihtoon, jos ei nyt enää joka kausi niin parin-kolmen kauden välein, jos haluaa, että on hyvät kamat alla.

Pekka: Pitääkö sen laudan olla oma?

Anna: Optimi olisi, että sen kävisi hakemassa vuokraamosta. Mutta jos nyt laskee useamman kerran viikossa, kuten itse olen parhaimmillaan tehnyt, niin on se melkein kuin pesisi hampaat jonkun toisen hammasharjalla. Okei, se on hygieniäkysymys, mutta sanotaan, että se on vähän niin kuin jonkun toisen kengät. Oma lauta on vähän kuin omat kengät.

Olen Anna Sjövall, 38-vuotias helsinkiläinen ja ilmastoterapian tarpeessa.

Ilmastoterapia, ilmastoterapia, ilmastoterapia.

Tämä podcast on nimeltään Ilmastoterapia ja tätä julkaisee HSY:n Ilmastoinfo. Ilmastoterapeuttinani sarjassa on Pekka Sauri. Tänään minua ahdistaa se, miten voisin toteuttaa itseäni vapaa-ajalla ja harrastuksissa sillä tavalla, että se olisi ilmaston kannalta kestävää? Tänään vieraanani on lumilautailija Enni Rukajärvi, joka on todella menestynyt ammattilaislumilautailija ja jolla on taskussaan kaksi olympiamitalia ja maailman ensimmäinen MM-kultamitali slopestylesta. Tervetuloa, Enni. Ihan mahtavaa saada sinut tänne podcast-vieraaksi!

Enni: Kiitos. Todella mukavaa olla mukana. Kiitos kutsusta.

Anna: Ihan ensimmäiseksi haluaisin tietää, koska sinä heräsit ilmastoasioihin?

Enni: Minulle nämä asiat tulivat hieman tutuiksi jo lapsuudessa. Muistan, että koulussa ala-asteella jo puhuttiin ilmastonmuutoksesta ja muista asioista. Ne vähän unohtuivat teinivuosina. Sitten kun minusta tuli ammattilumilautailija ja aloin reissaamaan, niin sen myötä heräsin näihin asioihin ja aloin tajuamaan, että näille ilmastonmuutosasioille pitäisi tehdä jotain. Varsinkin tässä meidän lajissa, jossa talvet ovat erittäin tärkeitä. Siitä asti nämä jutut ovat olleet vahvasti mielessä. Haluaisin kaikin mahdollisin keinoin tehdä asioille jotakin.

Anna: Itse olen pohtinut, että vapaa-aika ja urheilu ylipäättään ovat pitkään jääneet vähemmälle huomiolle ilmastokeskustelussa. Ehkä yhtenä syynä voi olla se, että nykyään moni ihminen kokee vapaa-ajan ja harrastukset isoksi osaksi omaa elämää. Luulen, että se tuo lisähaastetta, kun me identifioimme itsemme vaikkapa nyt lumilautailuun. Ovatko valinnat ilmaston hyväksi vähän

vaikeampia jos koemme, että tämä on osa minua? Että en ole minä, jos en tee tällaista ja tällaista? Ja jos siihen harrastukseen liittyy paljon matkustelua. Koetko, että tällaisissa intohimojutuissa on ehkä vielä vaikeampaa tehdä erilaisia ilmasto- ja ympäristöasioita?

Enni: Lumilautailun kautta katson asiaa siitä näkökulmasta, että voimme jopa helpommin ryhtyä tekemään ilmastotekoja, koska tämä asia koskettaa meidän lajia niin paljon. Lumilautailu on sellainen laji, johon kuuluu niin paljon kaikkea muutakin. Koska se ei ole tavallaan perinteistä urheilua, niin siihen on helppo yhdistää myös muita asioita ja tuoda muita asioita esille. Itse olen ottanut aika vahvasti asiakseni nämä ilmasto- ja ympäristöjutut. Meidän laji tavallaan antaa sen mahdollisuuden, että voi olla tavallaan muutakin kuin urheilija. Voit olla ihan mitä vain.

Anna: Tuo on hyvä pointti. Jokaisella lumilautailijalla voi olla joku muu juttu, joka on tärkeä osa sitä omaa lumilautailijaidentiteettiä. Miten koet, että ilmasto- ja muut ympäristöasiat otetaan tänä päivänä huomioon lumilautaskenessä Suomessa ja maailmalla?

Enni: Ne saavat koko ajan enemmän ja enemmän huomiota. Tässä on isona tekijänä varmasti Protect Our Winters -järjestö. Yhdysvalloissa se on toiminut jo tosi pitkään ja sitten levinnyt Eurooppaan ja Suomeen. Ne ovat mielestäni tosi tärkeä tekijä tässä ja on tosi hieno juttu Jeremy Jonesilta, että hän pisti tällaisen pystyyn, koska tavallaan lumilautailijathan ovat juuri niitä, jotka on helppo saada mukaan tämmöiseen, koska tämä koskettaa meidän lajia. Kun on kyse itselleen niin tärkeästä asiasta, on myös helpompi puhua ilmastoasioiden puolesta ja pelastaa talvi. Meillä on hyvä näkökulma tähän asiaan ja myös antaa enemmän, koska on kyse myös tästä meidän lajin tulevaisuudesta.

Anna: Tosiaan, olet ollut POVin eli Protect Our Winters -järjestön ilmastolähettiläänä Suomessa ja eikö totta, että olet ollut muun muassa Pelastakaa talvet -kampanjan keulahahmona, jossa pyrittiin saamaan laskettelukeskukset vaihtamaan ekosähkömerkittyyn Suomen luonnonsuojeluliiton sertifioimaan uusiutuvaan sähköön?

Enni: Kyllä, olin mukana tässä kampanjassa ja olen ollut POVin toiminnassa siitä asti mukana, kuin he laittoivat Suomessa homman vireille.

Anna: Tiedätkö, oliko sillä kampanjalla vaikutuksia hiihtokeskuksiin tai yksilöihin?

Enni: Kyllä siellä useampi keskus vaihtoi tämän kampanjan myötä ekosähköön. Tietenkin toivoisi, että kaikki keskukset vaihtaisivat, mutta oli se sillä tavalla onnistunut kampanja. En muista ihan tarkkoja lukuja, mutta se hiilijalanjäljen vähennys, mikä siitä pelkästään tuli, oli kyllä jo ihan merkittävä. Kampanjaa laajennettiin koskemaan myös yksittäisiä henkilöitä. En tiedä siltäkään puolelta tarkkoja lukuja, mutta kyllä se oli kaiken kaikkiaan onnistunut kampanja.

Anna: Jos mennään lyhyesti lumilautailun tai laskettelu ympäristövaikutuksiin. Voidaan ajatella, että keskuksilla on omat ympäristövaikutuksensa, ihan jo siihen maisemaan ja paikalliseen luontoon. Isot laskettelukeskukset ovat siellä massiivisia ympäristövaikuttajia ja keskuksissa yksi isoin ilmastovaikutus on energian käytöllä lumetuksessa, hisseissä, rinnekoneissa, rakennusten lämmityksessä ynnä muussa. Mutta ehkä harvemmin puhutaan siitä, että valosaaste voi olla iso ympäristöhaitta paikallisesti tai vaikka melu, jos keskuksen ympärillä on paljon moottorikelkkailua tai muuta. Näihin keskukset itse voivat vaikuttaa ja ovatkin mielestäni toimineet vähän jopa esikuvina Suomessa. On kunnianhimoisia tavoitteita tulla hiilineutraaliksi. Mutta sitten ovat nämä laskettelijat ja lumilautailijat. Minä ajattelen, että suurimmat vaikutukset tulee siitä, millä me menemme sinne laskemaan ja toisaalta sen välineiden kuulutuksen kautta. Sillä, kuinka paljon ja kuinka usein me

ostamme uusi lautoja ja vaatteita. Mitä itse ajattelet, mitkä ympäristöasiat sinua ovat eniten mietityttäneet ilmastonmuutoksen ohella tai tässä kokonaisuudessa?

Enni: Itsellä on varmaan suurimpana matkustaminen. Tämä on työ ja on joutunut välillä lentelemään ympäri maapalloa. Toisena isona on tavarain määrä. Kisoissa pitää vielä enemmän olla ne välineet hyvässä kunnossa, jolloin lautoja kertyy nurkkiin. Jos ne eivät ole itselle enää hyviä, niitä pystyy laittamaan muille kiertoon ja ne toimivat hyvin vielä monta vuotta senkin jälkeen. Itse olen aina pistänyt välineitä kiertoon ja pistän talteen myös vanhoja vaatteita, että niitä voi käyttää joskus myöhemmin. Mielestäni on hyvä huomata, että hiihtokeskukset ovat alkaneet kiinnittää huomiota näihin asioihin ja siellä on muutama selkeä edelläkävijä, jotka haluavat olla hiilineutraaleja. Ne ovat tajunneet, että niidenkin pitää tehdä jotain, koska jos ei ole lunta, ei ole myöskään laskettelua eikä laskettelukeskuksia. Samoin lumilautamerkit, sielläkin on muutamia merkkejä, jotka ovat tajunneet tämän saman asian. Niidenkin täytyy alkaa tehdä paljon kestävämpiä tuotteita ja kehittää sellaisia juttuja, että ne olisivat paljon ekologisempia. Mielestäni on hyvä suuntaus, että osa yrityksistä on tajunnut tämän ja haluaa myös tehdä oman osuutensa.

Anna: Enni, olet mediassa tosi rohkeasti uskaltanut puhua sellaisesta sisäisestä ristiriidasta, jota koet lentämisen suhteen. Ammattiurheilija ei varmaan voi mitenkään välttää lentämistä, mutta aika harva uskaltaa sanoa sen ääneen. Olen huomannut, että monella ihmisellä on semmoinen harhakäsitys, että ilmastonmuutoksesta voisi puhua vasta sitten, kun oma tontti on täydellinen ja vaikkapa vaatia päättäjiltä toimintaa vasta siinä vaiheessa. Maailma ei mielestäni todellakaan muutu sillä, että tosi pieni osa ihmisistä, jotka jossain vaiheessa kokevat olevansa valmiita, alkavat puhumaan. Tarvitsemme sinun kaltaisia ihmisiä, jotka uskaltavat tuoda tätä ristiriitaa esille. Ei täällä länsimaissa meistä kukaan, tai tosi pieni osa pystyy elämään globaalisti ilmastokestävää elämää tällä hetkellä. Haluaisitko sanoa jotain näille ihmisille, jotka kokevat, etteivät tee omassa elämässä riittävästi voidakseen puhua näiden asioiden puolesta?

Enni: Itse olen ajatellut, että kun joutuu lentämään, niin eikö silloin ole parempi tuoda tätä asiaa esille ja yrittää tehdä asialle jotain verrattuna siihen, että lentää, mutta ei tee mitään. Eihän lentäminen varmaan häviä tältä maapallolta. Siihenkin pitää vain tulla muutos, että se pystytään tekemään ekologisemmin. Siihen tarvitaan isompia päätöksiä ja firmoja, jotka lähtevät oikeasti ajamaan tätä asiaa. Mielestäni on siinäkin mielessä entistä tärkeämpää, että ihmiset puhuvat ja tuovat asiaa esille, haastavat muita ihmisiä mukaan äänestämään, jotta saadaan poliittisia päätöksiä aikaiseksi. On kuitenkin kyse niin isoista asioista. Ei niihin välttämättä riitä se, että nyt vaan lopetan kaiken ja alan sanomaan jotain. Myös muiden on helpompi samaistua semmoiseen, kuten minullakin on tämä pahe, että joudun lentämään ja matkustamaan. Sinun ei tarvitse olla täydellinen asian suhteen voidaksesi toimia.

Anna: Juuri näin. Meillä on kiire ilmastonmuutoksen suhteen. Itse olen sitä mieltä, että tässä kohtaa, kun meillä on kiire, olisi tosi paljon tärkeämpää koittaa muokata elämää tosi ympäristöystävälliseksi tässä ja nyt. Puhua näiden asioiden puolesta, vaikuttaa päättäjiin. En usko, että enää pelkkä äänestäminen riittää. Meidän pitää saada jotenkin aktivoitua ihmisiä enemmän, muitakin kuin nuoria, luomaan semmoista poliittista painetta isosti. Esimerkiksi nyt koronan jälkeen, kun puhutaan isosta elvytyksestä, niin nyt olisi tuhannen taalan paikka lähteä rakentamaan kestävästä yhteiskuntaa. Nostan tällaisen yhden vaihtoehdon, hiiliosinkojärjestelmän, en tiedä oletko kuullut siitä. Sen avulla voisimme päästä sellaiseen tilanteeseen, jossa suuripäästöiset tuotteet ja palvelut muuttuisivat kalliimmiksi ja vähäpäästöiset vaihtoehdot edullisemmiksi. Vahvuuksina tässä hiiliosinkomallissa pidetään sitä, että se vähentäisi ilmastopäästöjä mahdollisimman oikeudenmukaisesti.

Järjestelmässä mekanismit ovat fossiilisten polttoaineiden hiilimaksu, kansalaisille maksettava hiiliosinko siitä, mitä saadaan niistä hiilimaksuista, sekä hiilitullit, joilla turvattaisiin eurooppalaisen teollisuuden kilpailukyky kansainvälisillä markkinoilla. Tämä malli kannustaisi yrityksiä löytämään ratkaisuja päästöjen vähentämiseen ja kuluttajia suosimaan vähäpäästöisiä tuotteita ja palveluita. Ja väitetään, että tämä yhdistelmä parantaisi esim. pieni- ja keskituloisten ihmisten toimeentuloa. Jos semmoinen saataisiin läpi, se tulisi vaikuttamaan meidän kaikkien elämään. Kuten sanoit aikaisemmin, pitää olla niitä esikuvia ja malleja, että nähdään, että ilmastoystävällinen elämäntapa voi toteutua. Mutta nyt sinulle vähän vaikeampi kysymys, jota jokaisen olisi hyvä miettiä. Jos joku tällainen merkittävä hiiliverojärjestelmä otettaisiin käyttöön, se esimerkiksi vaikuttaisi lentämisen hintaan radikaalisti, lentomatkustaminen tulisi tosi paljon kalliimmaksi ja alkaisi vaikuttaa ammattiuurheilijoiden elinkeinoon, esimerkiksi niin, ettei voisi tehdä niin paljon kuvausmatkoja tai kisa- tai treenireissuja. Olisi jopa sellainen pelko, että onko ammattilaislumilautailu tai -urheilu tulevaisuudessa enää kannattavaa? Miltä tällainen ajatus tuntuisi, jos samaan aikaan voitaisiin sanoa, että suunta on oikea, voidaan pelastaa talvet?

Enni: Kyllä minä olisin valmis siihen, että juotuisin maksamaan enemmän vaikka lentämisestä tai muista asioista, jos niistä tulee paljon päästöjä. Itse henkilökohtaisella tasolla lähtisin ihan mielellään mukaan tällaiseen. Ja se, mitkä sen vaikutukset olisivat ammattiuurheilulle ja ammattilumilautailulle niin henkilökohtaisella tasolla minulle riittäisi, että pääsisin jossakin laskemaan. Ei välttämättä tarvitsisi päästä mihinkään hirveän kauas. Mutta sitten taas ammattiuurheilijoilla on kuitenkin aika iso rooli esikuvina ja urheiluhan tuottaa hirveästi iloa tosi monille. Olisi outoa, jos kaikki ammattiuurheilu loppuisi. Mutta ehkä tulevaisuudessa tähänkin voidaan keksiä uusia ratkaisuja, miten voi edelleen olla ammattiuurheilija mutta tehdä sitä hyvin ekologisesti? Ainakin toivon, että sellaisia ratkaisuja löytyisi.

Anna: Jos kaikki vähentävät vaikka matkustamista jonkun verran niin luulisi, ettei sen tarvitsisi olla joko tai, kaikki tai ei mitään.

Enni: Niin, toivon, että löydetään sellaisia ratkaisuja, ettei tarvitse kaikkea lopettaa vaan pystytään edelleen tekemään asioita, mutta paljon ekologisemmin.

Anna: Niinpä. Pakko sanoa, että itse käyn joka vuosi vähintään kerran Lapissa jollain laskureissulla yöjunalla. Se on kyllä itselleni yksi isoimmista henkirei'istä, rakastan Lappia aivan tajuttomasti. Mutta näin harrastelijana se riittää minulle. En ole haikaillut ulkomaanreissujen perään. Olen tosin Åressa käynyt muutamia kertoja viimeisen 10 vuoden sisään, mutta kuinka paljon me tavalliset ei-ammattiuurheilijat oikeasti tarvitsemme lentoreissaamista? Toivoisin, että ihmiset olisivat saaneet koronan myötä oivalluksia siitä, pitääkö sitä niin paljon matkustaa. Oletko sinä keskustellut ihmisten kanssa, laskijoiden tai muiden kanssa, koronan vaikutuksesta ihmisten ajatuksiin?

Enni: No en hirveästi, mutta itsestä on ainakin tuntunut hyvältä, että ei ole tarvinnut matkustaa.

Anna: Normaalisti saat varmaan aika paljon matkustaa?

Enni: No aika paljon, tämä on tuntunut itselle hyvältä. Ei ole tarvinnut potea huonoa omaatuntoa siitä, että joutuu lentämään, kun ei ole voinut lentää. Tuohon aiempaan voi olla sellainenkin ratkaisu, että Suomessahan on tällä hetkellä hyvät laskumahdollisuudet, varsinkin pohjoisessa, ja pitkät talvet, että pääsee kyllä harrastamaan. Mutta jos täytyy lähteä ulkomaille, niin menee sinne pidemmäksi aikaa. Tarvitseeko tehdä viittä reissua vuodessa Eurooppaan? Menee sitten vaikka kuukaudeksi kerrallaan. Samoin jos olet ammattilumilautailija ja pitää mennä vaikka jenkkeihin, niin menet sinne pidemmäksi aikaa. Kisapuolella kisajärjestäjänkin pitäisi miettiä sitä, miten laskijoiden ei tarvitsisi lennellä paikasta toiseen, vaan että kisat olisivat peräkkäin samalla alueella ja sieltä siirryttäisiin

Eurooppaan, missä olisi kuukaudessa kaikki kisat peräkkäin. Ammattuurheiluun liittyy monta asiaa, joilla sitä voisi viedä ekologisempaan suuntaan.

Ilmastoterapia, ilmastoterapia, ilmastoterapia.

Enni: Ilmastönäkökulmasta minua eniten ahdistaa liikkuminen sinne laskemaan. Sitten pidemmät reissut, joita en enää oikeastaan tee, ainakaan lentämällä, mutta tällä hetkellä en pysty matkustamaan yksin omalla autolla. Monissa lajeissa urheilun päästöt tulevat siitä, miten sinne menee. Toki ne hissit ja lumetus ovat isoja. Vaikka äkkiseltään mieltii, ettei lumilautailu ole Suomessa mitenkään paha, mutta etelässä käytännössä kaikki lumi lumetetaan rinteeseen ja hissit pyörivät sähköllä.

Pekka: Mutta mitä sitten, jos nyt kuitenkin menet lautailemaan ja lasket rinnettä alas, niin onko tämä ristiriita mielessäsi koko ajan, pilaako se sen kokemuksen? Sinulla on rakas harrastus ja kuitenkin ristiriita luonnonvaroista, ilmastosta ja niin edelleen. Tuntuuko tämä silloin, kun olet rinteessä? Vai laitatko sen siellä syrjään ja otat uudestaan esiin, kun palaat kotiin?

Anna: Tuo on todella hyvä kysymys. Tämä on monesti mennyt niin, että jos sattuu olemaan vaikka tosi huono sää, huonot olosuhteet ja on liian vaarallista treenata jotain temppejuja, niin tulee sellainen olo, että tämä oli turha keikka ja tekee saman tien mieli lähteä kotiin, että tämä ei ollut sen arvoista. Nykyään kelailee paljon enemmän sitä, milloin tuntuisi siltä, että oli ihan OK tehdä tämä laskureissu. Jos menen jonnekin laskemaan enkä saa siitä hyvää fiilistä kelien vuoksi, tulee usein ahdistus.

Pekka: Hukkareissu.

Anna: Kyllä. Ja sitten kun mennään tuohon, se on mennyt jo suoritukseksi. Eihän harrastuksen ja vapaa-ajan tekemisen pitäisi olla sellaista, että joko onnistun siinä tai en. Mutta ilmastönäkökulma tekee siitä sellaista.

Pekka: Oletko miettinyt lautailun lopettamista?

Anna: Olen jopa yrittänyt muutaman kerran. Täällä etelässä kausi on alle puoli vuotta ja sitten kun on tullut uusi talvi, on lykännyt aloittamista. On ajatellut, että olisiko vain parempi tässäkin vetää mutkat suoriksi, että saisi helpotuksen. Mutta sitten on tullut vielä pahempi ahdistus. Sellainen olo, että mitä hemmettiä kuvittelen saavani sillä aikaiseksi, että lopetan lumilautailun? Enkö voisi kuitenkin saada enemmän aikaa ilmastomielessä omalla esimerkilläni?

Pekka: Oletko miettinyt vaihtoehtoisia harrastuksia, vai onko lautailu niin syvällä elämässäsi, ettei mikään korvaa sitä?

Anna: Kaikki muut harrastukseni ovat aika ilmastoystävällisiä. Soitan saksofonia, olen ostanut 80-luvulla tehdyn saksofonin, joka on varmasti koko elämäni saksofoni. On minulla toinenkin, uutena ostettu, mutta voit ostaa yhden saksofonin ja korjata sitä loputtomasti. Mutta laskemisesta vielä, minä myös opetan lumilautailua. Välillä on ahdistanut se ristiriita, että tykkään siitä ja haluan, että ne oppilaat oppivat ja innostuvat, mikä yleensä käykin. Sitten välillä on tullut sellainen olo, että ei hemmetti, minä innostan heitä tähän lajiin, joka ei ole mitenkään kestävä. Että jos opettaisin joogaa tai jotain muuta, niin olisiko minulla parempi fiilis? Ei se ehkä mikään formuloiden tasoinen ympäristötuholaji ole, mutta kyllä se omassa arvomaailmassani on vähän ristiriita, miten voin oikeuttaa tämän itselleni?

Pekka: Onko tässä sellaista mahdollisuutta, että tekisi sitä vähemmän? Vai edellyttääkö se, että sitä tekee riittävän usein?

Anna: Minulle on jotenkin vaikeaa se, että on tottunut siihen, että pystyy tekemään tietyt temput ja laskemassa pitäisi käydä aika usein, jotta pystyisi ylläpitää sitä. Se on vaikeaa, siihen pitäisi löytää joku sisäinen kompromissi, että voi saada hyvää fiilistä, mitä oikeastaan saan nykyään silloin, kun lähtee laskemaan kavereiden kanssa. Siinä on se sosiaalinen puoli. Mutta jollain tavalla täytyisi luopua jostain tasosta. Haluaisi aina pystyä vetämään ne temput, joihin viime kaudella pystyi.

Anna: Enni, me kaikki ihmiset, jotka olemme huolissamme ilmastonmuutoksesta, tarvitsisimme tämmöistä toimintaterapiaa ja jotain pieniä reseptejä lievittää ilmastoahdistusta toiminnan kautta. Voisitko antaa minulle ja meille muille pari vinkkiä, mitä voisimme tehdä paremmin meidän harrastusten suhteen ilmasto- ja ympäristömielessä? Voisitko neuvoa jonkun pienen askeleen sellaiselle ihmiselle, joka vasta ehkä heräilee tähän teemaan, ja sitten vähän kunnianhimoisemman askeleen toiselle, joka on tehnyt ehkä jo aika paljon?

Enni: Varmaan ensimmäisenä lähiharrastaminen. Selvittää lähimmät paikat ja yhteisöt, joissa voi harrastaa. Sitten selvittää kulkemisen suhteen, miten voi kulkea harrastukseen mahdollisimman vähäpäästöisesti myös kimpakyydeillä tai julkisilla tai millä ikinä voisikaan mennä. Sellaisille, jotka ovat kiinnittäneet näihin asioihin huomiota ja tykkäävät vaikka reissata enemmän ja ovat tosi aktiivisia laskijoita, niin kyllä haastaisin heitä kokeilemaan eri liikkumismuotoja myös kun lähtee kauemmas, junaa ja muuta. Tosi moneen paikkaan pääsee junalla ja yöjuna on mielestäni tosi kätevä. Menet kyytiin ja heräät seuraavasta paikasta. Itseäni kiinnostaa tosi paljon myös suunnata Eurooppaan maata pitkin. Siihen tarvitsee vähän enemmän aikaa, mutta tuntuu, että etätöiden myötä voivat tämmöisetkin asiat järjestyä. Voi lähteä pidemmäksi aikaa jonnekin reissulle, ettei välttämättä tarvitse joka viikonloppu lähteä.

Anna: Olisiko jotain yhteiskunnallista, voiko esimerkiksi tulla mukaan POV:n toimintaan? Miten voisi vaikuttaa vain isompaan kuvaan?

Enni: Se pitikin sanoa, että tukee POV:n toimintaa. Sillä tuella POV pystyy tekemään näitä uusia kampanjoita ja saamaan enemmän näkyvyyttä ja vaikuttamaan. POVillakin on tosi paljon kaikkea tietoa, voi käydä opiskelemassa, että mitä juttuja voi tehdä sekä jakaa tietoa muille. Se on myös tosi tärkeää. Näen, että tässä meidän lajin sisällä tiedon jakaminen ja ihmisten mukaan saaminen ei ole niin vaikeaa. Mutta pitäisi saada ihmiset kiinnostumaan lajin ulkopuoleltakin. Eli kovasti vain puhumaan ilmastoasioista perheelle ja kavereille. Ja yrittää saada mukaan myös harrastuksia, jos ne sitä kautta syttyisivät ilmastoasioille.

Anna: Enni, kiitos ihan mielettömästi. Oli tosi mielenkiintoista ja siistiä päästä juttelemaan kanssasi näistä asioista. Toivotan sinulle kaikkea hyvää lumilautaurallasi ja muutenkin elämässä.

Enni: Kiitos, oli kiva olla mukana.

Kiitos, että kuuntelit Ilmastoterapiaa. Löydät sen Apple Podcasteista, Spotifysta ja muista yleisimmistä podcast-palveluista.